

угода знайшла своє вираження у національному законодавстві способом інкорпорації.

Стратегія України полягає у наближенні до загальноєвропейських структур двома паралельними курсами — безпосередньо та через членство в центральноєвропейських установах. У відносинах з ЄС Україна сподівається на: 1) вирішення питань щодо приєднання України до окремих європейських програм, зокрема в галузі енергетики, транспорту, науки і техніки, охорони навколишнього середовища, освіти тощо; 2) забезпечення недискримінаційного доступу основних товарів експорту України на ринки ЄС; 3) активізацію фінансової і технічної допомоги країн ЄС Україні тощо.

Підтвердженням ефективності даної стратегії є нещодавній успішний візит української делегації на чолі з Прем'єр-міністром України Миколою Азаровим у Люксембург на засідання Ради з питань співробітництва «Україна-ЄС». Так же підсумком візиту Президента Бундестагу Норберта Ламмерта до Києва, стало його заяву, що Україна у найближчому часі має перспективу введення безвізового режиму з ЄС.

Таким чином, можна зробити висновок, що Питання входження України, як і будь-якої країни, до ЄС — дуже складна комплексна проблема. Очевидно, що на даному етапі Європейський Союз не поспішає брати на себе зобов'язання відчинити двері перед Україною, через слабо розвиненої економіки. Крім того, треба усвідомлювати, що політика Європейського Союзу сьогодні багато в чому визначається посиленням проблем безпеки, які викликані політичною нестабільністю на європейському континенті, існуючими та потенційними регіональними конфліктами. Тому за цих умов цілком природний інтерес ЄС до України має здебільшого політичний характер, а сама Україна розглядається, перш за все, як стратегічний плацдарм на європейському континенті.

Оржеховська А.О.

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ПРАВОВІ АСПЕКТИ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ ТА ЄС У РАМКАХ ПРОГРАМИ «СХІДНЕ ПАРТНЕРСТВО»

Процес правової інтеграції України до ЄС розпочався з набуттям нашої державою незалежності, що й обумовило необхідність створення у внутрішньому правопорядку держави відповідних правових приписів для її здійснення. Ці принципи було зафіксовано Угодою про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами, укладену у 1994 р. Ряд положень зазначеної угоди містить зобов'язання нашої держави, спрямовані на створення правової бази для регулювання співробітництва з ЄС.

Європейський вибір України полягає у всебічному входженні правової системи нашої держави до європейського правового простору, її адаптації

до європейських правових стандартів, саме в цих напрямках і повинна відбуватись правова реформа в країні. Керуючись стратегією європейської інтеграції, Верховна Рада України прийняла закон, яким схвалила Концепцію загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, в якій зазначається, що адаптація законодавства України до законодавства ЄС — це поетапне прийняття та впровадження нормативно-правових актів України, розроблених з урахуванням законодавства ЄС, з метою створення передумов для підготовки законодавчої бази для входження України в ЄС.

В Україні створена нормативно-правова база та інституційна система, яка включає як центральний орган виконавчої влади (Міністерство юстиції), так і посадових осіб, які визначають процеси правової інтеграції України до ЄС, центральне місце в загальній інституційно-правовій системі співробітництва України з ЄС посідає Угода про партнерство та співробітництво.

З метою забезпечення умов для входження України до європейського правового простору був прийнятий Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» від 18 березня 2004 року.

Важливою передумовою для цього є програма «Східного партнерства», що націлена на сприяння стабільності та процвітання східних партнерів ЄС, на котрих поширюється європейська політика сусідства, а його результатом має стати поглиблення двосторонніх домовленостей і створення нових багаторонніх рамок для співробітництва за участі ЄС, Вірменії, Азербайджану, Білорусі, Грузії, Молдови й України., що не виключає перспективи членства згідно зі статтею 49 Угоди про ЄС.

Зокрема, комісар ЄС з питань зовнішньої політики Беніта Ферреро-Вальднер підкреслює, що насамперед Східне партнерство орієнтоване на розвиток двосторонніх відносин країн-учасниць з ЄС, але водночас воно являє є новою формою багатороннього співробітництва детально зупинившись на таких його можливостях: Зазначу, що країни — партнери мають отримати додатковий імпульс для економічного та соціально-економічного розвитку. Конкретно йдеться про надання сприяння відповідальному урядуванню, зміцнення регіонального розвитку, підтримку соціальної солідарності та зменшення соціально-економічних розбіжностей між країнами-партнерами. Колишнє двостороннє співробітництво між ЄС та цими державами шляхом укладання угод про асоціацію має отримати новий розвиток, що зробить політичні та правові зв'язки між Євросоюзом та східними партнерами більш тісними завдяки чотирьом платформам.

Проте професор А.Шокенгофф наголошує, «що стосується України спостерігається певна стриманість стосовно ідеї Східного партнерства. У зв'язку з цим передусім називаються дві причини.

Першою висловлюється побоювання, що Східне партнерство виступає як альтернатива перспективі стати членом ЄС. Східне партнерство не включає в себе перспективи вступу, але не виключає її. Більше того, як уже було

казано поступова інтеграція в правовий і економічний простір ЄС і можливість активної участі в різних сферах ЄС, що пропонуються Східним партнерством, згідно зі статтею 49 Угоди про ЄС є конкретною підготовкою до вступу в ЄС.

Другою стверджується, що Східне партнерство не передбачає інструментів для підтримки швидкого економічного розвитку України та ще багато з того, що містить програма Східного партнерства, в Україні вже почало робитися чи навіть зроблено, а саме: підтримка регіональних енергоринків, енергоефективності та відновлювальних джерел енергії, зміцненні приватного сектора, сприяння малому та середньому підприємництву, напевне, є все ж таки конкретним внеском у економічний розвиток.

Східне партнерство сприятиме пошвавленню реформ, об'єднанню ринків і суспільств, що зробить свій внесок у покращення рівня стабільності та протидію загрози виникнення нових ліній розподілу на континенті.

Пузаненко В.В.

Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого

ДЕЯКІ АСПЕКТИ РЕГУЛЮВАННЯ ПЕРЕСТРАХУВАННЯ В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЮЗІ

Актуальною темою для дослідження є ті нові потреби та вимоги, які міжнародна економічна криза ставить для правового регулювання економіки. Особливо актуальним це є для перестрахування, яке нормативно майже не врегульоване.

Дослідженням перестрахування займалися такі науковці, як М.І. Брагинський, С.В. Дедиков, Д.А. Ждан-Пушкіна, Г.Ф. Шершеневич, В.А. Сухов, А. Чураков, В. Серебровський, К.Ю. Бубнова, А.К. Івлева, Ю.Б. Фогельсон, В.К. Райхер, Т.В. Татаріна, П. Вержбицька, Н.Б. Пацурія, К.Г. Семенова та інші. Але питанню вимог до суб'єктів перестрахової діяльності увага майже не приділялася.

Метою нашого дослідження є відповідь на питання, які саме вимоги ставляться до суб'єктів перестрахової діяльності законодавством Європейського союзу та які зміни слід внести для оптимального варіанту нормативного регулювання перестрахування. При відповіді на вищезазначені питання, на нашу думку, слід виходити з тих особливостей, які має на даний момент перестраховий ринок. До них варто віднести глобалізацію перестрахового ринку, денаціоналізацію стандартів, інформатизацію і введення складних ІТ-систем, ріст домінування на ринкові міжнародних фінансово-правових груп та інші.

В Європейському Союзі перестрахування регулюється директивою 2005/68/ЄС «Про ведення перестраховальної діяльності і про внесення змін до директиви Ради 73/239/ЕЭС, 92/49/ЕЕС, прийнятою 16 листопада